

AKTUALNO

RASPORED BOGOSLUŽJA

Svete mise nedjeljom:

7, 8.30, 10, 11.30 i 19 sati

Svete mise od ponedjeljka do subote:

7 i 19 sati

Molitva svete krunice u 18,30 sati

Klanjanje pred Presvetim Oltarskim Sakramentom četvrtkom od 18 do 19 sati

VELIKI SVETI TJEDAN U NAŠOJ ŽUPI

Veliki četvrtak - Sv. Misa večere Gospodnje u 19 sati

Veliki petak - Obredi Muke Gospodnje u 19 sati

Velika subota - Vazmeno bdijenje u 20 sat

USKRS - Svete mise: 7, 8.30, 10, 11.30 i 19 sati

blagoslov jela nakon prijepodnevnih misa

Župna crkva je otvorena cijeli dan za osobnu pobožnost župljana.

Mogućnost za ispovijed će biti pola sata prije nedjeljnih svetih misa i prije večernje mise preko tjedna u predvorju crkve.

Komu bude potreban duhovni razgovor tijekom tjedna, neka se javi telefonski na našu samostansku portu radi dogovora sa svećenikom za termin.

RADNO VRIJEME ŽUPNOG UREDA:

PONEDJELJAK, SRIJEDA, ČETVRTAK: 16,00 – 18,00

UTORAK, PETAK: 10,00 – 12,00

SAMOSTANSKA PORTA

PONEDJELJAK, SRIJEDA, ČETVRTAK:

9,00 – 12,00 i 16,00 – 18,00 SATI

UTORAK, PETAK:

9,00 – 12,00 SATI

tel.: 2392-555; faks: 2302-467

<http://www.zupa-kraljice-svete-krunice.hr/>

Uređuje: Župni ured Kraljice sv. krunice i Komisija za bogoslužje

Tjednik Župe Kraljice svete krunice

God. XIV Broj 17 (660), 24. ožujka 2024.

KRALJICA

Cvjetnica

U trpljenju slave

Slavno ulaziš, Gospodine,
u kraljevski grad,
u grad svoje slavne muke.
Ondje ćeš postati kraljem,
na prijestolju križa.

Ti trpiš slavu ljudi
da bi dopro do slave križa
i po njoj ljude uveo u slavu neba.
Zato moliš milost vjernosti volji Očevoj
do zadnje kapi čaše njegove.

Daj nam, Spasitelju,
vjerno vršiti volju Očevu
da radost u nama bude potpuna.

I. čitanje (Iz 50, 4 – 7)

II. čitanje (Fil 2, 6 – 11)

Evangelje po Marku (Mk 14, 1 – 15, 47)

Isus je čovjek za čovjeka. Kroz njega je izrečena sva sudbina čovječanstva koja se događala i koja će se događati. On je svi mi. Svi se u njemu i oko njega možemo prepoznati. Sad u ovom sad u onom liku. Svi su likovi naši likovi. Možda najmanje onaj Isusov.

Danas nam je potpuno jasna Isusova pravednost i nevinost, a ipak kad se to isto događa nama danas ili drugima uopće ne primjećujemo.

Isus je stalno s ljudima i u ljudima pa se i njegova istina trajno obistinjuje i uvijek je egzaktna. Muka je stalno prisutna. Milijuni ostaju indiferentni i peru ruke, ne reagiraju na nepravde svijeta. Recimo najkonkretnije, zar mi nismo indiferentni pred mnogim nepravdama i nepravednim čuškancima?

Milijuni su onih koji se povlače iz okršaja. Mnogi u času poteškoća, kao Petar, "više ne poznaju toga (nas ili drugog) čovjeka". Da, oni (mi) su slušali njegove govore, vidjelo ih se u procesijama, bili su entuzijasti čudesa, bili su u svim Marijinim svetištima. Ali sada kad ide loše, kad je zahvatila žalost i razočaranje, kad je došao čas krvi i križa, čas kad više nema čudesa (što je za nas čudo vjernosti?) vjere i ljubavi, više oni nemaju ništa s njime, oni više ne poznaju tog čovjeka, prave se da ga nikada nisu ni poznavali. Kolike tisuće dželata, njih nikada ne manjka, i uvijek su isti! Siromašne životinje sa svojim bičem, strujom, pranjem mozga, injekcijama. Koliko znatiželjnika nad tuđim patnjama?

Uvijek ista žrtva, beskrajno šutljiva i ljupka, koja nam upravlja svoj pogled, pitanje, čekanja i predbacivanja. Žrtava ima više nego ikada, pravednih patnika, nevino proganjanih, žrtava rata, tisuće izbjeglica, napuštenih staraca, tisuće u nekim koncentracionim logorima. Ne treba ići daleko u svijet, kod nas, oko nas, zar nema osoba gladnih i golih, bolesnih, osoba koje pate radi smrti u obitelji, osame, bolesti i nemira?

Oni su tu, oni očekuju, oni nas gledaju. Tko će biti Veronika, tko će biti Simon Cirenac? Idemo, uloge se dijele, nema vremena, neka uzme svatko svoju. Nemoguće je ne izabrati. Tko će biti Ivan, tko će biti Petar, tko će biti Juda?

Kakva izvanredna prilika za nas! Isus je tu, on živi među nama. On pati. On započinje patnju. Mi smo svjesni onoga što se dogodilo, ponovno smo stavljeni u istu situaciju, nudi nam se ključ ove tragedije, poznata su nam imena, akteri

prave životne drame. Mora se uči, moramo izabrati svoju ulogu, možemo biti za Njega što hoćemo, bilo sluge, bilo indiferentni, bilo sažalitelji, bilo poklonici. Kao da više nije pitanje vjere nego odvažnosti.

"Ali to je nemoguće, ne mogu vjerovati da se i danas Bog šamara, odbacuje, ranjava, prezire - to nikako ne bi dozvolili". Nažalost! Ni prvi put nisu vjerovali, pa su to počinili prvi put i sve slijedeće pute. Vjerovalo se da se radi o nekom drugom: svaki put se ostane u dobroj savijesti i ne vidi se što se baš sad događa. Kad bi se naš život sad završio, po čemu bi se prosuđivao? Što bi nam se reklo: "Idite od mene prokleti... bio sam gladan... bio sam prognanik i niste me prepoznali... bio sam zatvorenik, u logoru i niste se za mene interesirali, nisi mi pomogao".

Bilo bi nam lijepo reći: Ali Gospodine kada smo te vidjeli - ali Isus je živ i on je među nama i mi ga ne prepoznajemo. I to je tragedija - mi ne vjerujemo da je Evangelje i danas istinito. Možda nam prolazi život imaginirajući Isusa na nebeskom tronu ili lebdeći na oblacima, pa će doći trijumfalno jednoga dana. Ali on nas čeka skriven u kruhu, ponizan, u vinu, prezren, u beznačajnim ljudima, svezan, zatvoren. I naš pogled prelijeće preko njega.

Samo je jedna korizma - i ona se sad pred našim očima događa. Ona stalno započinje. To je ono što bi trebalo vjerovati, prihvaćati i živjeti. Vjerovati, koliko god naš život bio tragičan da ipak iz njega može provaliti ljubav. Treba biti odvažan pa na ljubav odgovoriti. Bilo kako bilo naš će život odgovoriti na Isusa bilo pozitivno (s ljubavlju) bilo negativno (zloćom). Poslije prvog Isusovog događaja, koji je donekle razumljiv, drugi će biti teže razumljiv. Isus je među nama. On je živ! Ova zbivanja i sva zbivanja sa živim ljudima, moraju skinuti s nas masku i možda krivu etiketu vjernika I.K. Dok Isusa ne počnemo prepoznavati ovdje i sada, nećemo ga prepoznati niti on nas ni na nebu.

Treba ga prepoznati u mucu križa, patnjama i ljubavi ljudi. Tada ćemo moći reći vjerskim navjestiteljima kao Samarićani Samarićanki: Sad više ne vjerujemo radi tebe, mi smo ga upoznali, mi znamo da je on Spasitelj. Tada ćemo spoznati pravu vjeru, živu vjeru. Tada ćemo se snalaziti u patnji i u svim životnim situacijama. S nama će se događati kao sa Šimunom Cirencem: zdvajanje, praćenje i prihvaćanje križa drugih ljudi.

Ovo bi bila kršćanska religija - s ljubavlju iskorištena svoja i svijeta patnja. To bi bio početak uskrsnuća.